

РЕШЕНИЕ

№ 3194

гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8843** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Министерството на правосъдието, с адрес: [населено място], [улица], представлявано от Е. Б. С. – заместник-министър на правосъдието, изпълновощен със заповед № ЛС-04-927/01.06.2017 г. на министъра на правосъдието, против постановен частичен отказ на ръководителя на УО на ОПДУ за верификация на разходи в размер на 646,09 лева съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и 453,60 лева съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. С жалбата се иска отмяна на отказа като постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят Министерството на правосъдието – редовно уведомен, представлява се от юр. Д., която поддържа жалбата и излага възражения за отмяна на отказа представени в писмени бележки.

Ответникът Ръководителят на УО на ОПДУ при Министерски съвет на Република България – редовно уведомен, представлява се от старши експерт К., с пълномощно по делото, който прави искане за оставяне на жалбата без уважение като неоснователна и недоказана и претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от

образуваната административна преписка.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Министрството на правосъдието е бенефициент по проект № BG05SFOP001-3.001-0005-C01/14.12.2016 г. по Оперативна програма „Добро управление“ /ОПДУ/. В съответствие с чл. 4, т. 3 от Общите условия за изпълнение на проекти на финансови планове, финансирани по ОПДУ по процедура на директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ и в изпълнение на писмо рег. № 93-00-474/12.07.2019 г. от ръководителя на УО на ОПДУ бенефициентът е изпратил чрез Информационната система за управление и наблюдение на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове /ИСУН/ искане за плащане № 6/26.08.2019 г. на разходите, извършени до 30.06.2019 г. Искането за плащане е окончателно по смисъла на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

След извършена проверка на предяването искане за плащане с писмо, изпратено чрез системата ИСУН, заведено с рег. № 93-00-474/07.11.2019 г., в Министерството на правосъдието е получена информация за размера на верифицираните разходи. В същото писмо се съдържа частичен отказ от верификация на разходи в размер на 646,09 лева съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и 453,60 лева съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. Именно този частичен отказ е предмет на настоящото производство.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима: подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от заинтересована страна и в преклузивния законов срок за обжалване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно със задължението си, регламентирано в чл. 168 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. В тази връзка и с оглед представените писмени доказателства настоящият съдебен състав констатира, че процесният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, в законоустановената писмена форма, както и в съответствие с административнопроизводствените правила и целта на закона.

Спорът по същество се свежда до наличието, респ. липсата на нарушения на материалноправните разпоредби. Видно от писмо, заведено с рег. № 93-00-474/07.11.2019 г., издадено от ръководителя на УО на ОПДУ, отказ от верификация на процесните разходи се основава на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и съответно на чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

По отношение на разходите в размер на 646,09 лева, чиято верификация е отказана на основание чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, а именно че отказът да бъдат верифицирани е незаконосъобразен, защото „може да бъде постановен... само и единствено ако кумулативно са изпълнени две условия – да е налице акт, с който е определена финансова корекция по основание и размер и този акт да е влязъл в сила“. Посочената разпоредба се явява императивна и административният орган при наличие на сигнал за нередовност следва при условията на обвързана компетентност да откаже верификация на съответния разход, като след приключване на процедурата по администриране на нередовността и в зависимост от изхода ѝ неверифицираният разход може да бъде включен в следващо искане за плащане – чл. 64, ал. 1, *in fine*. В този смисъл законодателят е предвидил

като достатъчно основание за отказ от верификация на съответен разход започнатата процедура по администриране на нередовност, но не и тя да бъде завършена с влязъл в сила акт. Това означава, че в конкретния случай, макар и по делото да има данни, че започната процедура е била прекратена с Решение № ФК-2019-201 от 26.11.2019 г., към момента на постановяване на отказа за верификация на разходите в размер на 646,09 лева е била налице хипотезата на чл. 64, ал. 1, пр. 2 и административният орган напълно законосъобразно я е приложил, изпълнявайки своето задължение, установено от законодателя.

По отношение на разходите в размер на 453, 60 лева, чиято верификация е отказана на основание чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, съдът намира, че не е налице смесване между две напълно различни по своята същност и процедури правни института. Както вече беше посочено, при стартирало производство по администриране на нередност в изпълнение на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ административният орган е бил длъжен да постанови отказ от верификация на съответните разходи. Във връзка с тези разходи започната процедура обаче не е била прекратена, а е завършила с Решение за определяне на финансова корекция № ФК-2019-191/28.10.2019 г., издадено от ръководителя на УО на ОПДУ. В действителност при издаване на оспорвания отказ въпросното решение е било обжалвано по съдебен ред, но както вече беше подчертано, законодателят не изисква процедурата по администриране на нередност да е завършила с влязъл в сила акт, а е достатъчно такава да е започнала към момента на постановяване на акта. Безспорно е, че в обжалвания отказ като правно основание е посочена именно разпоредбата на чл. 75, ал. 1, а не правилното правно основание – именно чл. 64, ал. 1, пр. 2 от ЗУСЕСИФ, но от друга страна, между страните не се спори, че към момента на издаване на обжалвания акт е проведено административно производство по определяне на финансова корекция, приключило с решение за определяне на финансова корекция, надлежно връчено на жалбоподателя и оспорено от жалбоподателя.. Именно поради това изложените фактически основания напълно отговарят на хипотезата, регламентирана в разпоредбата на чл. 64, ал. 1, пр. 2 от ЗУСЕСИФ, и е налице отказ именно на това основание. Видно от изложеното в акта, е започната процедура по администриране на нередност, което правно основание не изключва и приложението на чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тази връзка постановеният отказ на административния орган за верификация на разходи в размер на 453, 60 лева е законосъобразен и е издаден в съответствие с материалноправните норми.

За пълнота следва да се отбележи, че релеванните от жалбоподателя твърдения както в жалбата, така и след това в депозираните от него писмени бележки, че липсва правно основание за издадения отказ, са напълно неоснователни. Жалбоподателят твърди, че основанията за отказ от верификация се съдържат в чл. 57 и 58 от ЗУСЕСИФ и в този смисъл непосочването на конкретна хипотеза, регламентирана в тях, води до немотивираност и несъответствие на процесния административен акт със закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта.

Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Кои разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл. 57,

ал. 1 от ЗУСЕСИФ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл.3, ал.2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл.26, ал.1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; б. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно, всички разходи, които не се включват в посочената правна норма са недопустими и не подлежат на верификация. Законодателят не е уредил изрично въпроса, в кои случаи управляващият орган може да откаже верификация на разходи, но по аргумент на противното това следва да са случаите, при които разходите са недопустими, т.е. не са включени в чл.57, ал.1, т.1-т.7 от ЗУСЕСИФ.

Съгласно чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи провеждат процедури по администриране на нередности по смисъла на чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. „Нередност“ по смисъла на т. 36 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. е „всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза.“.

Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е императивна, както многократно вече беше изтъкнато, при наличие на някоя от двете указани предпоставки, УО няма право да верифицира съответния разход. В този смисъл правилно административният орган е посочил като основание за отказ от верификация чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

С оглед изхода на спора следва да се уважи искането на ответника за присъждане на разноски по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК вр. чл. 37, ал. 2 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер от по 100 лева.

Водим от горното, Административен съд – София – град,Трето отделение, 46- ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХЪРЛЯ жалбата на Министерството на правосъдието с адрес: [населено място],

[улица], представлявано от Е. Б. С. – заместник-министър на правосъдието, упълномощен със заповед № ЛС-04-927/01.06.2017 г. на министъра на правосъдието против постановен частичен отказ на ръководителя на УО на ОПДУ за верификация на разходи в размер на 646,09 лева съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и 453,60 лева съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Министерски съвет юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок пред Върховния административен съд на Република България

Съдия: